

„...zabszalmát sző a takács.” Ahogy a népszerű gyermekdalban is elhangzik, nem mindig tudjuk melyik foglalkozás mit takar (legalábbis gyermekkorban). Ennél már csak az meglepőbb, ha maga a foglalkozást űző sem tudja pontosan mi a feladata. Péntek este egy ilyen helyzetbe szaladtunk bele Pécs egyik jogosan kevésbé ismert szórakozóhelyén. (Képünkön messze nem a mi felszolgálónk látható!)

Szándékosan nem árulom el, hogy a Ledinán jártunk, valamelyik pizzériában a dombtetőn. Nem, nem ment el az eszünk, csak minden évben itt zárja az évet az a senior kosárlabda csapatunk, amelyik húsznál is több éve pattogtatja a labdát a Bártfa utcában. Jómagam néhány éve vagyok a csapat és a társaság tagja, most éppen több igazolatlan hiányzással a hátam mögött jelentem meg a szezonzáró összejövetelem. Nem csak felettünk járt el az idő, hanem a vendéglátó ipari egység felett is, (rozoga terasz, ócska padok...) de ragaszkodtunk hozzá, mert a csapat zöme a környéken él, ne kelljen már messze menni egy kis beszélgetésért. Félévente tartunk ilyen búfelejtő vacsorát, és most is észrevettük (mint eddig mindig), hogy ismét más a személyzet, vagyis az üzemeltető. Ez még önmagában nem okozott volna problémát, ám a felszolgáló

kislányról (fiatalka volt nagyon) hamar kiderült, hogy ez az első napja a „tűzvonalban”. Amíg 5-6 csapattag rendelgetett ezt-azt, talán fel sem tűnt mindez. Ám a „kemény mag” megérkezte után kezdett igazán zavarossá válni a helyzet.

Nem mindig az érkezett meg az asztalhoz, amit kértünk és nem pont az kaptuk, amit rendeltünk. Humorral oldottuk a felszolgáló tévedéseit, próbáltunk jó képet vágni a dologhoz, a teraszon könnyű szél lengedezett, árnyékban voltunk és a hársfák mézédéses illatot ontottak. Szóval a körülmények viszonylag elfogadhatóak voltak. Még az sem okozott nagy galibát, amikor két hölgy a csapatból rostos ananászlét kért, de valami sötét löttyöt kaptak, erősen barackos ízzel. A kislány egy darabig védte a mundért, de aztán kénytelen volt beismerni, hogy ez bizony nem ananász, ezt a főnöke is megerősítette bent. (Aki Colombo feleségéhez hasonlatosan sohasem került elő.)

Az ételrendelés viszonylag hamar lement, meg is kaptuk a vacsoránkat, nem lehetett panasz a mennyiséggel és a minőséggel sem. A bajok ez után kezdődtek. Minden vendéglátós rémálma! Sorba érkeztek a gyanútlan vendégek és rendeltek. Ettől kezdve a káosz kiteljesedett. Nem lehetett a felszolgálót becserkészní. A negyedik kör nagyfröccs után közölte, hogy elfogyott a fehérbor (a társaság 2 litert fogyasztott sok szódával). A vörösbor leginkább a csavarlazítóra hajazott, így azt sem lehetett rendelni, így kénytelenek voltunk helyette a számlát kérni. Ekkor derült ki, hogy bár külön-külön rendeltünk, de nem lehet így fizetnünk, csak egybe. Kisebb szócsata után mégis lehetett egyénileg rendezni a ceppet. Ehhez a leányzó egy kazal papírt és egy zsebszámológépet hozott, majd

letelepedett asztalunkhoz. Némi gondok így is keletkeztek a számolásnál, hiába a gép nem minden, tudni kellene azt is, hogyan használjuk. Ekkor tört el a képzeletbeli mécses és a kislány kijelentette, hogy ő bizony nem is pincér, hanem leginkább szakács.

Túl azon, hogy ez nem ránk, inkább a vállalkozás vezetőjére tartozik (aki ekkor sem jelent meg), rezignáltan vettük tudomásul a bejelentést. Csekély háromnegyed óráig tartott a fizetés, más asztaloknál a hajukat tépték, részben azért mert a megrendelt étel sehol sem volt, másrészt ez a kis közjáték előrevetítette, hogy mi lesz akkor, amikor ők kerülnek sorra a fizetéssel.

Mondanom sem kell nem igazán stimmelt a fogyasztott italok mennyisége és bár viszonylag borraivalósan engedték el a felszolgálót, elégedetlenségének adott hangot.

Ezek után nem volt kérdés, hogy ezt a helyet legyen bár közel csapattársaim lakóhelyéhez, nem igazán fogjuk újra felkeresni a legközelebbi összejövetelünkön. Remélem ez a gondolat tegnap a többi vendég fejében is kikristályosodott. Ez egyébként azért szomorú, mert a vendéglátósok panaszkodnak, hogy nincs vendég. Ha meg van, akkor nincs vendéglátós. Ilyen világban élünk.